

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 102 - Chúa Jêsus đi bộ trên mặt nước.

Ma-thi-ơ 14:22-33: **Kể đó, Ngài liền hối môn đồ xuống thuyền, qua trước bờ bên kia, trong khi Ngài đang truyền cho dân chúng tan đi. Xong rồi, Ngài lên núi để cầu nguyện riêng; đến chiều tối, Ngài ở đó một mình. Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên bị sóng vỗ. Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển mà đến cùng môn đồ. Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn đồ bối rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ hãi mà la lên. Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các người hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao người hồ nghi làm vậy? Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên lặng. Các người trong thuyền bèn đến quỳ lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!**

Để có thể hiểu được ý nghĩa của sự kiện này, chúng ta cần nhớ lại Lời Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài, khi Ngài gọi họ bước theo Ngài: **Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. Ngài phán cùng hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người. Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài.** (Ma-thi-ơ 4:18-20)

Thật không khó khăn đối với những người đang làm nghề đánh cá để hiểu được ý Chúa Jêsus phán về việc Ngài sẽ khiến cho họ trở nên tay đánh lưới người, vì muốn bắt được cá ở dưới biển thì người ta phải dùng lưới để bắt chúng thể nào, thì chắc rằng đối với loài người cũng vậy, phải có một loại lưới để “bắt” được linh hồn người ta lại cho Đức Chúa Trời.

Chúng ta có thể hiểu rằng, đối với các loài thú hoang trên đồng cỏ hay trong sa mạc, để bắt được chúng, người ta sử dụng các loài thú đã được thuần dưỡng và được huấn luyện để săn đuổi và dồn loài thú hoang về một nơi mà người ta đã chuẩn bị lưới đón lõng, hầu khi các thú hoang như bò rừng, ngựa rừng... bị chó săn xua đuổi dồn về hướng mà người ta đã đón lõng đó, các lưới sẽ được dựng lên thành một hàng rào mà các hoang thú kia không thể vượt qua được, nhưng chân của chúng sẽ bị lưới mắc mà không thể chạy được nữa và các dây thông lọng sẽ được người ta quăng vào cổ các con vật đó và chúng bị bắt và được ép vào các lồng bằng gỗ để nhốt, rồi chúng sẽ được chở tới nơi người ta đã chuẩn bị cho công việc hoặc là để huấn luyện hoặc để làm thịt, hoặc để lấy da....

Đối với loài người, vì bị tội lỗi của A-đam mà người ta hết thảy đã bị cho tội lỗi và vì cơ nọc độc của tội lỗi khiến người ta không nhận biết Đức Chúa Trời và bởi cơ đó mà loài người hết thảy đều trở thành công cụ cho ma quỷ, sống trong tội lỗi và người ta lấy ý muốn của xác thịt mình để làm chúa mình, thảy đều lui đi mà sống trong bóng của sự chết. Muốn giải cứu loài người ra khỏi bóng của sự chết thật không đơn giản như quăng lưới xuống biển để bắt cá, vì trong thân thể xác thịt của người ta có quyền lực của tội lỗi cai trị và quyền lực này biết rằng Đức Chúa Trời đã sai Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này để giải cứu loài người ra khỏi quyền lực của chúng, và đem loài người trở về với Đức Chúa Trời, nên chúng (ma quỷ) tìm đủ mọi cách để cầm giữ người ta khỏi những nơi có “lưới của Đức Chúa Jêsus Christ - là Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời” đang hoạt động. Dầu vậy, “lưới của Đức Chúa Jêsus Christ” có thể bất ngờ hoạt động tại những nơi ma quỷ không thể kiểm soát được, nhưng ma quỷ sẽ hành động trong tâm trí của người ta để khiến họ không khứng nghe hoặc gây những sự nghi ngờ về sự sáng thật từ “lưới của Đức Chúa Jêsus Christ - là Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời” được quăng ra (tỏ ra, công bố ra) từ môi miệng các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ.

Dù đánh lưới cá hay đánh lưới bắt thú hoặc là đánh lưới người thì người ta không thể bỏ qua một điều kiện, đó là môi trường và hoàn cảnh của thiên nhiên và thời gian tại nơi người ta thi hành công việc.

Đức Chúa Jêsus Christ đã được Đức Chúa Cha sai đến thế gian này để thi hành sự cứu chuộc loài người lại cho Đức Chúa Trời và công việc này sẽ không thể thi hành bởi một mình Chúa Jêsus, nhưng sẽ được thi hành bởi hết thảy những người sẽ được gọi làm môn đồ của Ngài.

Những người được Đức Chúa Cha chọn cho được làm môn đồ của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus

Christ đó sẽ được chính Chúa Jêsus đào tạo và huấn luyện. Ngay cả việc huấn luyện các môn đồ, Đức Chúa Jêsus Christ cũng hoàn toàn phó thác vào trong tay của Đức Chúa Cha, bởi vì công việc của Ngài được thi hành trên đất này cũng như hết thảy mọi sự mà loài người sống và làm việc trên đất này cũng đều ở trong tay của Đức Chúa Cha toàn năng, vì Ngài là Đấng cai trị hết thảy mọi sự, như Kinh-thánh đã chép:

Thi-Thiên 104:1-32: **Hỡi linh hồn ta, khá ngợi khen Đức Giê-hô-va! Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi, Chúa thật lớn lạ kỳ. Mặc sự sang trọng và oai nghi! Chúa bao phủ mình bằng ánh sáng khác nào bằng cái áo, giương các tầng trời ra như cái trại. Ngài chấp các đòn tay của phòng cao Ngài trong các nước, dùng mây làm xe Ngài, và đi bước trên cánh gió. Ngài dùng gió làm sứ Ngài, Ngọn lửa làm tôi tớ Ngài. Ngài sáng lập đất trên các nền nó; Đất sẽ không bị rúng động đến đời đời. Chúa lấy vực sâu bao phủ đất như bằng cái áo, nước thì cao hơn các núi. Chúa hăm dọa, nước bèn giạt lại; Nghe tiếng sấm Chúa, nước lật đật chạy trốn. Núi lở lên, trũng sụp sâu xuống chốn mà Chúa đã định cho nó. Chúa định chân cho nước để nước không hề qua khỏi, không còn trở lại ngập đất nữa. Ngài khiến các suối phun ra trong rừng, nó chảy giữa các núi. Nhờ các suối ấy hết thảy loài thú đồng được uống; Các lừa rừng giải khát tại đó. Chim trời đều ở bên các suối ấy, trỗi tiếng nó giữa nhánh cây. Từ phòng cao mình, Ngài tưới các núi; Đất được đầy dẫy bông trái về công việc Ngài. Ngài làm cho cỏ đâm lên cho súc vật, cây cối để dùng cho loài người, và khiến thực vật sanh ra từ nơi đất. Rượu nho, là vật khiến hưng chí loài người, và dầu để dùng làm mặt mày sáng rỡ, cùng bánh để thêm sức cho lòng loài người. Cây cối Đức Giê-hô-va được đầy mủ nhựa, tức là cây hương nam tại Li-ban mà Ngài đã trồng, là nơi loài chim đóng ổ nó; Còn con cò, nó dùng cây tùng làm chỗ ở của nó. Các núi cao là nơi ở của dê rừng; Hòn đá là chỗ ẩn núp của chuột đồng. Ngài đã làm nên mặt trăng để chỉ thì tiết; Mặt trời biết giờ lặn. Chúa làm sự tối tăm, và đêm bèn đến; Khi ấy các thú rừng đi ra; Những sư tử tư gầm hét về miếng mồi, và cầu xin Đức Chúa Trời đồ ăn chúng nó. Mặt trời mọc lên, chúng nó bèn rút về, nằm trong hang chúng nó. Bấy giờ loài người đi ra, đến công việc mình, và làm cho đến chiều tối. Hỡi Đức Giê-hô-va, công việc Ngài nhiều biết bao! Ngài đã làm hết thảy cách khôn ngoan; Trái đất đầy dẫy tài sản Ngài. Còn biển lớn và rộng mọi bề này! Ở đó sanh động vô số loài vật nhỏ và lớn. Tại đó tàu thuyền đi qua lại, cũng có lê-vi-a-than mà Chúa đã nắn nên dựng giỡn chơi nơi đó. Hết thảy loài vật này trông đợi Chúa, hầu cho Chúa ban đồ ăn cho chúng nó theo giờ. Chúa ban cho chúng nó, chúng nó nhận lấy; Chúa xoè tay ra, chúng nó được no nê vật tốt. Chúa giấu mặt, chúng nó bèn bối rối, Chúa lấy hơi thở chúng nó lại, chúng nó bèn tắt chết, và trở về bụi đất. Chúa sai Thần Chúa ra, chúng nó được dựng nên; Chúa làm cho mặt đất ra mới. Nguyên sự vinh hiển Đức Giê-hô-va còn đến mãi mãi; Nguyên Đức Giê-hô-va vui vẻ về công việc Ngài. Ngài nhìn đất, đất bèn rúng động; Ngài rờ đến núi, núi bèn lên khói.**

Khi Đức Chúa Jêsus gọi các môn đồ của Ngài, Chúa đã cho họ biết mục đích của công việc mà họ sẽ được làm đó là họ sẽ được Ngài huấn luyện để trở nên tay đánh lưới người, chứ không phải là họ theo Chúa chỉ để nghe và nhìn rồi được hưởng sự vinh hiển của Ngài.

Khi đoàn dân đông đã được ăn no bánh và cá bởi quyền phép của Đức Chúa Trời được thi hành qua chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ, thì bất ngờ Chúa Jêsus thúc giục các môn đồ của Ngài phải ngay lập tức xuống thuyền để qua bờ bên kia trước Ngài, còn Ngài thì ở lại để giải tán đoàn dân đông.

Nếu chúng ta chú ý vào Lời Chúa chép trong hai câu 22 và 23, chúng ta có thể thấy có một sự gấp rút mà chính Chúa Jêsus cũng nhận biết điều này.

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 22 & 23 như sau: ²² **And straightway**^{G2112} **Jesus**^{G2424} **constrained**^{G315} **his disciples**^{G3101} **to get**^{G1684} **into**^{G1519} **a ship**^{G4143}, **and to go**^{G4254} **before**^{G4254} **him unto the other**^{G4008} **side**^{G4008}, **while**^{G2193} **he sent**^{G630} **the multitudes**^{G3793} **away**^{G630}. ²³ **And when he had sent**^{G630} **the multitudes**^{G3793} **away**^{G630}, **he went**^{G305} **up into**^{G1519} **a mountain**^{G3735} **apart**^{G2596-G2398} **to pray**^{G4336}; **and when the evening**^{G3798} **was come**^{G1096}, **he was there**^{G1563} **alone**^{G3441}. Có nghĩa là: *Ngay lập tức Chúa Jêsus thúc giục các môn đồ của Ngài vào trong một chiếc thuyền để qua bờ bên kia trước Ngài, trong khi Ngài giải tán đoàn dân đông. Khi Ngài đã giải tán đoàn dân đông, Ngài tách riêng mình lên một ngọn núi để cầu nguyện và khi màn đêm buông xuống, Ngài ở đó một mình.*

Chữ mà bản tiếng Việt chép là **kế đó**, thì bản Kinh-Thánh King James version chép là **straightway**^{G2112}, đó là chữ εὐθέως- **eutheos**, số 2112 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *Ngay lập tức, tức thì, không một chút chậm trễ.*

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là **liền hối** trong câu 22, thì bản Kinh-Thánh King James version chép là **constrained**^{G315}, đó là chữ ἄναγκάζω- **anagkazo**, số 315 ra từ chữ ἄναγκή- **anagkazo**, số 318 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **bắt phải làm, cưỡng ép, thúc ép, rất cần thiết, điều bắt buộc**;

Chúng ta biết rằng, Chúa Jêsus không tự ý làm điều gì, nhưng Ngài làm theo những gì mà Đức Chúa Cha tỏ ra cho Ngài, như Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài.

Giăng 5:19-20: Vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy. Cha yêu Con và tỏ cho mọi điều Cha làm; Cha sẽ tỏ cho Con công việc lớn lao hơn những việc này nữa, để các người lấy làm lạ lùng.

Chúa Jêsus không hề được biết trước về kế hoạch của Đức Chúa Cha nhưng Ngài ngay lập tức vâng phục mạng lệnh của Đức Chúa Cha. Các môn đồ của Chúa Jêsus cũng không biết gì về kế hoạch này, nhưng họ ngay lập tức vâng phục và làm theo mạng lệnh của Chúa Jêsus.

Sau khi Chúa Jêsus đã giải tán đoàn dân đông khỏi nơi mà họ đã nghe Ngài giảng và được ăn bánh và cá no nê, Ngài liền một mình lên trên núi để cầu nguyện với Đức Chúa Cha.

Phần nhiều người tin Chúa đã nghĩ rằng, khi họ đã tiếp nhận Chúa Jêsus rồi, thì họ chỉ cần trung tín nhóm lại thờ phượng Chúa và chờ đến ngày được đón về thiên đàng mà thôi, mà họ không nghĩ đến trách nhiệm của những người được gọi là con, là tôi tớ của Đức Chúa Trời sẽ phải làm, như Đức Chúa Jêsus đã phán:

Ma-thi-ơ 5:13-16: Các người là muối của đất; song nếu mất mặn đi, thì sẽ lấy giống chi mà làm cho mặn lại? Muối ấy không dùng chi được nữa, chỉ phải quăng ra ngoài và bị người ta đạp dưới chân. Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đặng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời.

Khi nói đến **muối**, người ta nghĩ tới **độ mặn**, là đặc tính duy nhất của **muối**.

Khi nói đến **sự sáng**, người ta nghĩ tới **ánh sáng** được tỏ ra, là đặc tính duy nhất của **sự sáng**.

Khi nói đến **môn đồ** (**Cơ-rê-tiên - Christian**) là nói đến tính chất đặc biệt của chữ **môn đồ**.

Chữ **môn đồ** lần đầu tiên được chép trong Kinh-thánh đó là Lời của Đức Giê-hô-va phán cho dân Y-sơ-ra-ên qua tiên tri Ê-sai: **Hãy tôn Đức Giê-hô-va vạn quân là thánh; các người chỉ nên sợ Ngài và kính hãi Ngài. Ngài sẽ là nơi thánh, nhưng cũng là hòn đá vấp ngã, vầng đá vướng mắc cho cả hai nhà Y-sơ-ra-ên, và là bẫy cùng lưới cho dân cư thành Giê-ru-sa-lem vậy. Nhiều người trong bọn họ sẽ vấp chân; sẽ té và giập nát; sẽ sa vào lưới và bị bắt. Người hãy gói lời chứng này, niêm phong luật pháp này trong môn đồ ta!** (Ê-sai 8:13-16)

Chữ **môn đồ** được chép trong Ê-sai 8 câu 16 đó là chữ לַמּוּד- **limmuwd**, số 3928 ra từ chữ לָמוּד- **lamad**, số 3925 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **Một người được học, được dạy dỗ, được đào tạo, được huấn luyện để có khả năng làm được như thầy của mình và trung thành với thầy của mình.**

Chúa Jêsus đã xác nhận tiêu chuẩn này cho các môn đồ của Ngài rằng:

Giăng 14:12: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kể nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha.

Hết thấy mọi người tin Chúa đều được Đức Chúa Trời cho trải qua những sự thử thách tùy theo sự kêu gọi mà Đức Chúa Trời đã dành cho mỗi người thuộc về Ngài.

Trong bài chúng ta đang học hôm nay, các môn đồ của Chúa Jêsus đã bất ngờ được thực hành một bài huấn luyện mà họ không bao giờ nghĩ đến và đó cũng là một bài học cho hết thấy những người tin Chúa.

Mọi người tin Chúa đều thích danh từ “Cơ-đốc nhân” nhưng không phải hết thấy những người tin Chúa đều hiểu được ý nghĩa của chữ “Cơ-đốc nhân” và người ta cũng thích danh từ “môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ” nhưng không phải hết thấy những người thích danh từ đó thì đều hiểu được ý nghĩa của chữ “môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ”. Nhưng ý muốn của Đức Chúa Jêsus Christ đối với hết thấy mọi người tin Ngài, đó là hết thấy đều sẽ là môn đồ của Ngài, vì thế cho nên trước khi trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha, Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ đầu tiên Ngài rằng: **Go then and make disciples off all the nations, baptizing them into the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit.** (Ma-thi-ơ 28:19)-*Bản Kinh-thánh The Amplified Bible*. Có nghĩa là: **Hãy đi và khiến muôn dân trở nên môn đồ Ta, báp-têm họ vào trong Danh của**

Đức Chúa Cha và của Đức Chúa Con và của Đức Thánh-Linh.

Để được làm môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, thì hết thầy người tin Chúa phải được huấn luyện, phải được dạy dỗ, phải được trải qua thử thách, hầu cho họ sẽ nhờ những sự đó mà nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ và đó là nguyên tắc của Nước Đức Chúa Trời.

Chúng ta hãy xem sứ đồ Phao-lô đã làm chứng về chức vụ của ông được Chúa huấn luyện như thế nào.

Phi-líp 3:1-17: Hỡi anh em, sau hết, anh em hãy vui mừng trong Chúa! Tôi chẳng hề sợ phiền mà lại viết những điều này cho anh em nữa, vì ấy là có ích cho anh em. Hãy coi chừng loài chó; hãy coi chừng kẻ làm công gian ác; hãy coi chừng phép cắt bì giả. Vì, ấy chính chúng ta là kẻ chịu phép cắt bì thật, là kẻ cậy Thánh Linh Đức Chúa Trời mà hầu việc Đức Chúa Trời, khoe mình trong Đấng Christ, và không để lòng tin cậy trong xác thịt bao giờ. Ấy chẳng phải tôi không có thể cậy mình trong xác thịt đâu. Ví bằng kẻ khác tưởng rằng có thể cậy mình trong xác thịt, thì tôi lại có thể bội phần nữa, tôi chịu phép cắt bì ngày thứ tám, về dòng Y-sơ-ra-ên, chi phái Bên-gia-min, người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-bơ-rơ; về luật pháp, thì thuộc phe Pha-ri-si; về lòng sốt sắng, thì là kẻ bắt bớ hội thánh; còn như về sự công bình của luật pháp, thì không chỗ trách được. Nhưng vì cố Đấng Christ, tôi đã coi sự lời cho tôi như là sự lỗ vạy. Tôi cũng coi hết thầy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ là quý hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và tôi vì Ngài mà liều bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những điều đó như rơm rác, hầu cho được Đấng Christ và được ở trong Ngài, được sự công bình, không phải công bình của tôi bởi luật pháp mà đến, bèn là bởi tin đến Đấng Christ mà được, tức là công bình đến bởi Đức Chúa Trời và đã lập lên trên đức tin; cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền phép sự sống lại của Ngài, và sự thông công thương khó của Ngài, làm cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài, mong cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết. Ấy không phải tôi đã giết giải rồi, hay là đã đến nơi trọn lành rồi đâu, nhưng tôi đang chạy hầu cho giết được, vì chính tôi đã được Đức Chúa Jêsus Christ giết lấy rồi. Hỡi Anh em, về phần tôi, tôi không tưởng rằng đã đạt đến mục đích, nhưng tôi cứ làm một điều: quên lưng sự ở đằng sau, mà bươn theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy, để giết giải về sự kêu gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ. Vậy, hễ những người trọn vẹn trong chúng ta, phải có ý tưởng đó; và nếu anh em tưởng đàng khác, Đức Chúa Trời cũng sẽ lấy sự đó soi sáng cho anh em. Duy Chúng ta đã đạt đến bậc nào, thì chúng ta phải đồng đi vậy. Hỡi Anh em, hãy bắt chước tôi, lại xem những kẻ ăn ở theo mẫu mực mà anh em thấy trong chúng tôi.

Nhiều người tin Đức Chúa Jêsus Christ là Con một của Đức Chúa Trời và là Đấng Cứu Chuộc mình, nhưng không ít người trong số họ lại làm những công việc chống lại Danh của Đức Chúa Jêsus Christ, nghĩa là họ không vâng phục các mạng lệnh cùng các điều răn cùng các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy và như vậy, công việc của những người đó là thù nghịch với thập tự giá của Đấng Christ vậy, như Phao-lô đã làm chứng: **Vì tôi đã thường nói điều này cho anh em, nay tôi lại khóc mà nói nữa: lắm người có cách ăn ở như là kẻ thù nghịch thập tự giá của Đấng Christ. Sự cuối cùng của họ là hư mất; họ lấy bụng mình làm chúa mình, và lấy sự xấu hổ của mình làm vinh hiển, chỉ tư tưởng về các việc thế gian mà thôi. Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus Christ, Ngài sẽ biến hóa thân thể hèn hạ chúng ta ra giống như thân thể vinh hiển Ngài, y theo quyền phép Ngài có để phục muôn vật.** (Phi-líp 3:18-21)

Khi chúng ta chấp nhận Đức Chúa Jêsus Christ là Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì chúng ta phải học theo Ngài và làm theo Ngài mà sự học theo Chúa Jêsus đó là phải từ bỏ chính mình. Từ bỏ chính mình là từ bỏ việc lấy cái tôi của mình làm chủ mình mà cái tôi đó chính là những sự mà người ta dùng để làm sự trông cậy cho sự sống mình, như sức lực, sự giàu có về của cải, vật chất, sự khôn ngoan của xác thịt, kiến thức của đời, bằng cấp, địa vị trong xã hội, kinh nghiệm sống...! nhưng chấp nhận sống phó thác cho Đấng đã cứu chuộc mình trong bất kỳ hoàn cảnh có như thế nào thì người tin Chúa cũng vẫn trông cậy Ngài.

Để có thể phó thác sự sống mình cho Đức Chúa Trời thì người ta phải nhận biết Đức Chúa Trời qua chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng đến từ Đức Chúa Cha để giải bày Cha cho chúng ta. Nói nhận biết Đức Chúa Trời tưởng như đơn giản, nhưng thật không phải như người ta nghĩ. Vì người ta chỉ nghĩ rằng Đức Chúa Trời là có thật và Ngài là Đấng toàn năng, Ngài cai trị muôn vật... nhưng ngay cả những người nói họ tin như vậy, thì khi họ gặp nan đề, gặp hoạn nạn, họ liền nghĩ đến việc sử dụng kiến thức, sử dụng trí khôn và sự hiểu biết của xác thịt mình mà nhìn nhận sự việc và giải quyết vấn đề theo cách của xác thịt cho đến khi họ thất bại, bấy giờ họ sợ hãi và kêu cầu xin Đức Chúa Trời giải cứu!

Sự nhận biết Đức Chúa Trời phải đến từ sự ban cho của Đức Chúa Trời, cũng như một người sau khi đã hoàn thành quá trình học tập các lớp từ tiểu học cho tới khi người ấy tốt nghiệp đại học. Trường đại học là nơi cuối cùng có quyền hạn cấp giấy chứng nhận cho những người đã vượt qua được chương trình học tập của mình qua chính những sự nỗ lực học tập cùng kết quả của những sự nỗ lực của họ vậy.

Có thể nói rằng: hết thầy mọi người tin Chúa đều nói theo như Kinh-thánh đã chép và người ta tin Đức Chúa Trời là Đấng toàn năng, Ngài cai trị trên muôn vật và Ngài ở trong mọi sự và Ngài làm mọi sự. Thế nhưng để những điều đó thật sự thành nền tảng vững vàng của sự trông cậy ở trong lòng của người ta, thì mỗi người tin Chúa đều phải được thử thách và qua những sự thử thách đó mà người ta nhận biết quyền phép của Nước Đức Chúa Trời hành động trong Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ là thật và bấy giờ người ta sẽ sở hữu được những sự hiểu biết đó cho mình.

Để người tin Chúa sở hữu được tất cả những giao ước mà Đức Chúa Trời đã lập với loài người, tức là những sự đã được chép trong Kinh-thánh, thì Đức Chúa Trời sẽ thi hành việc dạy dỗ, huấn luyện hết thầy những người tin Chúa thực hành các Lời của Ngài mà người ta đã được nghe, được học hầu cho mọi người đều được Ngài dạy dỗ. Chỉ khi nào người tin Chúa đã kinh nghiệm được quyền phép của Đức Chúa Trời qua việc thực hành làm theo Lời của Đức Chúa Trời thì bấy giờ, sự trông cậy của người đó sẽ giống như người ta biết sẽ phải bỏ neo của con thuyền mình tại nơi nào an toàn vậy.

Hê-bơ-rơ 6:16-20: **Người ta thường mượn danh một Đấng lớn hơn mình mà thề, phàm có cãi lầy điều gì, thì lấy lời thề mà định. Đức Chúa Trời cũng vậy, muốn càng tỏ ra cho những kẻ hưởng lời hứa biết ý định Ngài là chắc chắn không thay đổi, thì dùng lời thề; hầu cho nhờ hai điều chẳng thay đổi đó, và về hai điều ấy Đức Chúa Trời chẳng có thể nói dối, mà chúng ta tìm được sự yên ủi lớn mạnh, là kẻ đã trốn đến nơi ẩn náu, mà cầm lấy sự trông cậy đã đặt trước mặt chúng ta. Chúng ta giữ điều trông cậy nầy như cái neo của linh hồn, vững vàng bền chặt, thấu vào phía trong màn, trong nơi thánh mà Đức Chúa Jê-sus đã vào như Đấng đi trước của chúng ta, vì đã trở nên thầy tế lễ thượng phẩm đời đời, theo ban Mên-chi-xê-đéc.**

Đức Chúa Trời biết rõ mọi ý tưởng của các môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ và Ngài huấn luyện họ qua chức vụ của Con một Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ.

Ma-thi-ơ 14:24-31: **Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên bị sóng vỗ. Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jê-sus đi bộ trên mặt biển mà đến cùng môn đồ. Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn đồ bối rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ hãi mà la lên. Nhưng Đức Chúa Jê-sus liền phán rằng: Các ngươi hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jê-sus. Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! Tức thì Đức Chúa Jê-sus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy?**

Chúng biết rằng, cả Kinh-thánh đều làm chứng về Đức Chúa Jê-sus Christ, tức là sự làm chứng về Đức Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc loài người qua Lời của Ngài và sự Cứu Chuộc đó chỉ có thể hoàn thành khi người tin Chúa thật sự tin cậy, phó thác sự sống mình qua việc vâng giữ và làm theo Lời của Đức Giê-hô-va.

Trong bài này, chúng ta cần hiểu sự dạy dỗ cả thuộc thể và thuộc linh.

Về thuộc thể, chúng ta tin quyết rằng Đức Chúa Trời đã sắp xếp mọi sự cho sự thử thách này, hầu cho các môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ nhận biết được Chúa Jê-sus chính là Con Đức Chúa Trời và Chúa Jê-sus chính là Đấng Christ như Kinh-thánh đã chép về Ngài.

Vấn đề chính là việc huấn luyện cho tâm linh, tức là người bề trong của các môn đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ phải thật sự được tái sanh, được đổi mới tâm trí trong việc theo Chúa qua mọi sự thử thách, vì sự cứu rỗi đó là dành cho tâm linh và khi tâm linh được cứu rỗi thì nó phải được nuôi dưỡng, phải được dạy dỗ, phải được huấn luyện cho được trở thành con kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ.

Biển hồ Ga-li-lê trong hoàn cảnh này là bóng về thế gian mờ tối và theo tính chất đặc biệt về địa lý thì Biển hồ Ga-li-lê luôn xuất hiện giông, bão về ban đêm, vì chung quanh hồ, nhất là phía Bắc của hồ là núi đá, nên khi đêm xuống, nhiệt độ của mặt hồ cũng giảm chênh lệch nhiều so với đất liền và núi chung quanh hồ, vì thế cho nên thường xảy ra gió lốc xoáy hoặc bão nổi lên giữa biển.

Khi thuyền của các môn đồ đang phải đối diện với gió ngược và bị sóng vỗ thì bất ngờ họ thấy một người

đang đi bộ trên mặt nước biển mà tiến về phía họ và theo bản năng tự nhiên của con người xác thịt, họ cho đó là ma, nên hoảng sợ mà la lên. **Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các người hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ!** Khi được nghe Chúa Jêsus phán rằng ấy là Ngài, thì Phi-e-rô vẫn còn hồ nghi nhưng sự tò mò đã khiến Phi-e-rô nói với Chúa Jêsus rằng: **Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa.**

Trong cuộc sống theo Chúa, phần nhiều người tin Chúa vẫn chưa nhận thức được vấn đề là làm thế nào để Chúa thật sự ngự trị tâm trí mình và để cho tâm linh mình cai trị tâm trí mình. Muốn làm được điều này, thì người tin Chúa phải có đức tin cách chắc chắn vào Danh của Đức Chúa Jêsus Christ, nghĩa là người tin Chúa phải tin trong sự hiểu biết cách vững vàng, không có một sự hồ nghi nào về uy quyền, bổn tánh và sự tôn trọng của Đức Chúa Jêsus Christ (vì **Danh có nghĩa là uy quyền, bổn tánh, sự tôn trọng**)

Đức Chúa Jêsus Christ là Con một Đức Chúa Trời và Ngài với Đức Chúa Cha là một và như vậy, Lời của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-thánh thể nào thì uy quyền, bổn tánh và sự tôn trọng của Đức Chúa Jêsus Christ cũng là uy quyền, bổn tánh và sự tôn trọng của Đức Giê-hô-va thể đó, vì Đức Giê-hô-va dùng Con một Ngài (*Lời không bao giờ thay đổi*) để giải bày chính Ngài cho loài người nhận biết Ngài.

Thi-Thiên 139:1-18: Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã dò xét tôi, và biết tôi. Chúa biết khi tôi ngồi, lúc tôi đứng dậy; Từ xa Chúa hiểu biết ý tưởng tôi. Chúa xét nét nẻo đường và sự nằm ngủ tôi, quen biết các đường lối tôi. Vì lời chưa ở trên lưỡi tôi, kìa, hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã biết trọn hết rồi. Chúa bao phủ tôi phía sau và phía trước, đặt tay Chúa trên mình tôi. Sự tri thức dường ấy, thật diệu kỳ quá cho tôi, cao đến nỗi tôi không với kịp! Tôi sẽ đi đâu xa Thần Chúa? Tôi sẽ trốn đâu khỏi mặt Chúa? Nếu tôi lên trời, Chúa ở tại đó, ví tôi nằm dưới âm-phủ, kìa, Chúa cũng có ở đó. Nhược bằng tôi lấy cánh hừng đông, bay qua ở tại cuối cùng biển, tại đó tay Chúa cũng sẽ dẫn dắt tôi, tay hữu Chúa sẽ nắm giữ tôi. Nếu tôi nói: Sự tối tăm chắc sẽ che khuất tôi, ánh sáng chung quanh tôi trở nên đêm tối, thì chính sự tối tăm không thể giấu chi khỏi Chúa, ban đêm soi sáng như ban ngày, và sự tối tăm cũng như ánh sáng cho Chúa. Vì chính Chúa nấn nhen tâm thần tôi, dệt thành tôi trong lòng mẹ tôi. Tôi cảm tạ Chúa, vì tôi được dựng nên cách đáng sợ lạ lùng. Công việc Chúa thật lạ lùng, lòng tôi biết rõ lắm. Khi tôi được dựng nên trong nơi kín, chịu nấn nhen cách xảo lạ nơi thấp của đất, thì các xương cốt tôi không giấu được Chúa. Mắt Chúa đã thấy thể chất vô hình của tôi; Số các ngày định cho tôi, đã biên vào sổ Chúa trước khi chưa có một ngày trong các ngày ấy. Hỡi Đức Chúa Trời, các tư tưởng Chúa quý báu cho tôi thay! Số các tư tưởng ấy thật lớn thay! Nếu tôi muốn đếm các tư tưởng ấy, thì nhiều hơn cát. Khi tôi tỉnh thức tôi còn ở cung Chúa.

Cả thế gian cùng hết thảy mọi sự trong vũ trụ đều thuộc về Đức Giê-hô-va và chẳng có một sự nào là không thuộc về sự cai trị của Đức Giê-hô-va. Ngay cả trong sự tối tăm cũng thuộc về sự cai trị của Đức Giê-hô-va. Vậy thì khi chúng ta còn đang sống trong thế gian này, mọi sự xảy ra trên đất hay trong cuộc sống của mọi người đều ở trong sự cai trị của Đức Giê-hô-va. Vậy nên, nếu có những sự gì xảy ra mà những người tin Chúa phải đối diện, thì người tin Chúa chớ sợ hãi, nhưng ngay lập tức người ấy phải sử dụng đức tin của mình trong sự hiểu biết mà nhận biết công việc của Đức Giê-hô-va và liên lạc với Ngài qua tâm linh của mình, vì Đức Giê-hô-va biết rõ mọi ý tưởng của chúng ta, như vậy chúng ta không phải mất thời gian tìm chỗ cầu nguyện để qua đó mà nhận biết ý Chúa, nhưng qua tâm linh của chúng ta được giao thông với Chúa trong mọi khoảng khắc mà chúng ta có thể cầu hỏi Chúa về những sự mà chúng ta cần phải hiểu biết và cần phải làm gì đối với những sự đó.

Ma-thi-ơ 14:28-31: Phi-e-rô bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rô ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rô sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao người hồ nghi làm vậy?

Trong thực tế, đã có những trường hợp người tin Chúa đi bộ trên mặt nước mà không phải chỉ một người mà là cả một đoàn truyền giáo đã cùng đi trên mặt nước trước mặt nhiều người dân nhìn thấy, nhưng Đức Thánh-Linh không muốn người ta lạm dụng quyền phép của Chúa trong mọi lúc, mọi nơi, vì ma quỷ có thể nhân dịp để lừa những người không có sự hiểu biết về công việc của Đức Thánh-Linh, mà đóng giả chẳng.

Khi Chúa Jêsus sai các môn đồ của Ngài đi truyền giáo, Ngài đã phán rằng: **Kìa, ta sai các người đi**

khác nào như chiên vào giữa bầy muông sói. Vậy, hãy khôn khéo như rắn, đơn sơ như chim bồ câu. Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các người trước tòa án, đánh đòn các người trong nhà hội; lại vì cơ ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra. Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết, con cái sẽ đẩy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người phải chết đi. Các người lại sẽ bị thiên hạ ghen ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối cùng, thì sẽ được rồi. Khi nào người ta bắt bớ các người trong thành này, thì hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các người đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến rồi. (Ma-thi-ơ 10:16-23)

Lời Chúa cho chúng ta biết rằng: **Cả thế gian đều phục dưới quyền của ma quỷ**, nhưng Kinh-thánh cũng cho chúng ta biết rằng: **Cả thế gian đều thuộc về Đức Chúa Trời**.

Đức Chúa Jêsus Christ muốc các tôi tớ của Ngài phải **đơn sơ như chim bồ câu**. Vậy thì thế nào là **đơn sơ như chim bồ câu**?

Chữ **đơn sơ** được chép trong Ma-thi-ơ 10:16 đó là chữ ἁκεραῖος - akeraios, số 185 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **Vô hại, vô tội, nguyên chất, không pha tạp, đơn giản**;

Chim bồ câu là loài chim hiền lành được người ta dùng làm biểu tượng của sự hoà bình. Cuộc sống của chim bồ câu mang ý nghĩa của sự phó thác hoàn toàn vào tay của Đức Chúa Trời, Đấng tạo nên muôn vật, vậy nên, khi nhìn vào cuộc sống thường ngày của chim bồ câu, chúng ta sẽ thấy điều này, đó là mỗi buổi sớm mai, khi chim có thể nhìn thấy mọi vật chung quanh mình thì chúng sẽ sà xuống đất và chúng ta sẽ thấy chúng dùng mỏ để mổ, nhặt liên tục trên mặt đất, dường như là chúng tìm được đồ ăn vậy, nhưng không phải. Chúng chọn và nhặt các viên sỏi rất nhỏ, là thứ mà không thể hoà tan trong điều của chúng được và những viên sỏi rất nhỏ đó sẽ nằm trong điều của chim, để làm một công việc duy nhất, là nghiền nát các vật mà chim sẽ ăn như hạt thóc, hạt cỏ....! Với bản năng được Đức Chúa Trời ban cho, chim bồ câu tin rằng chúng sẽ tìm được đồ ăn khi mặt trời chiếu ánh sáng rọi khắp nơi, nên trước khi chúng tận dụng ánh sáng mặt trời để bay đi kiếm ăn, chúng tìm và dự trữ trong điều của mình các vật được dùng làm công cụ nghiền nát các hạt cây mà chúng sẽ kiếm được trong ngày.

Chim bồ câu không có móng vuốt hay mỏ nhọn, cứng như một số loài chim săn mồi khác, nhưng không vì thế mà chúng có sự sợ hãi trong cuộc sống mỗi ngày. Sự sống của chim bồ câu ở trong tay Đức Chúa Trời và chim bồ câu không có sự nhớn nhác sợ hãi như các loài chim nhỏ như chim sẻ, chim chào mào...

Chúa Jêsus đã từng phán dạy các môn đồ của Ngài phải trở nên giống như con trẻ vậy.

Mác 10:13-16: **Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài, đặng Ngài rờ chúng nó; nhưng môn đồ trách những kẻ đem đến. Đức Chúa Jêsus thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. Quả thật, ta nói cùng các người, ai chẳng nhận lấy nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì chẳng được vào đó bao giờ. Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên chúng nó mà chúc phước cho.**

Chúng ta hãy xem Lời Chúa chép trong Kinh-thánh nói gì về việc chúng ta phải giống như con trẻ.

Thi-Thiên 131:1-3: **Hỡi Đức Giê-hô-va, lòng tôi không kiêu ngạo, mắt tôi không tự cao, tôi cũng không tìm tòi những việc lớn, hoặc những việc cao kỳ quá cho tôi. Tôi đã làm cho linh hồn tôi êm dịu an tịnh, như con trẻ dứt sữa bên mẹ mình; Linh hồn ở trong mình tôi cũng như con trẻ dứt sữa vậy. Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy trông cậy nơi Đức Giê-hô-va, từ bây giờ cho đến đời đời.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 2 như sau: ^{H518-H3808} **Surely** ^{H7737} **I have behaved** ^{H1826} **and** ^{H5315} **quieted** ^{H1580} **myself**, ^{H517} **as a child that is weaned** ^{H5315} **of his mother**: ^{H1580} **my soul** ^{H1580} **is even as a weaned** ^{H1580} **child.**

Có nghĩa là: **Rõ ràng là tôi đã tự mình chấp nhận (đồng ý với, sửa lại mình cho thích hợp với, làm cho cân bằng, ăn ở) yên lặng như một con trẻ dứt sữa bên mẹ mình vậy: linh hồn tôi cũng như một con trẻ dứt sữa vậy.**

Khi một con trẻ chịu cai sữa (*dứt sữa mẹ*), nó cần được ở bên cạnh mẹ nó một thời gian cho được trưởng thành để nhận biết cái gì có thể ăn được và cái gì không thể ăn được. Vì lúc nó còn nhỏ, khi nó đói, nó khóc đòi sữa thì nó được mẹ cho bú, nhưng đến kỳ dứt sữa, nó không được nuôi bằng sữa nữa vậy nên khi nó đói

nó cần có mẹ ở bên để được mẹ cho nó ăn những thức ăn thích hợp với tuổi của nó, vì nếu không có mẹ ở bên, nó có thể vờ đủ mọi thứ nó nhìn thấy mà bỏ vào miệng nó, vì nó chưa có sự hiểu biết về mọi sự chung quanh mình và như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Cũng một lẽ đó, người hầu việc Chúa phải luôn biết chắc có Chúa bên mình để được Ngài dạy dỗ, huấn luyện và bảo vệ, đó là lý do mà Chúa Jêsus đã phán với môn đồ của Ngài rằng: **Kìa, ta sai các người đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông sói. Vậy, hãy khôn khéo như rắn, đơn sơ như chim bồ câu. Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các người trước tòa án, đánh đòn các người trong nhà hội; lại vì cốt ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra.**

Đây là điều Chúa Jêsus đã phán và Lời Ngài là mạng lệnh mà chúng ta cần phải vâng phục mà nắm giữ trong lòng mình trải suốt cuộc đời, vì như vậy, chúng ta mới thật **như con trẻ dứt sữa ở bên cạnh mẹ** vậy.

Khi chúng ta đã thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ, chúng ta biết thế gian này là một bãi chiến trường nhưng không có ánh sáng soi chiếu vậy, chung quanh chúng ta là loài người đã bị cầm buộc bởi quyền lực của sự tội và sự chết mà họ không hề hay biết về lẽ thật này, còn quyền lực của ma quỷ thì ngày và đêm chúng rình mò chung quanh chúng ta để chờ cơ hội để cướp, giết và huỷ diệt.

Chúng ta biết ma quỷ thống trị trong sự tối tăm, nghĩa là nếu tại đó có tội lỗi thì quyền lực của ma quỷ sẽ hợp pháp tấn công và cai trị, vì thế cho nên khi chúng ta hầu việc Chúa, chúng ta phải bảo đảm mình như được chim bồ câu, nghĩa là **trong sạch, vô tội, vô hại, nguyên chất, không pha tạp** (nghĩa là không hâm hâm, không bước đi dạo hai hàng, nửa đời nửa đạo).

Khi nào thì chúng ta có được tiêu chuẩn như chim bồ câu?

Khi chúng ta sống trong sự sáng và trở nên sự sáng, nghĩa là chúng ta được trở lại với sự nguyên thủy của chính mình, là con của Đức Chúa Trời, là tạo vật được dựng nên bằng hơi thở của Đức Chúa Trời.

Khi sự sáng của Đức Chúa Trời ở trong chúng ta thì ma quỷ không thể lại gần chúng ta được, vì Lời Chúa có chép rằng: **Sự sáng soi trong tối tăm, tối tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng.** (Giăng 1:5) Nghĩa là **sự tối tăm không thể đến gần sự sáng, không thể lĩnh hội được sự sáng, không thể thắp được sự sáng.**

Khi chúng ta thi hành chức vụ hầu việc Chúa, chúng ta cũng hành động như các môn đồ của Chúa Jêsus đã vâng Lời Chúa Jêsus mà bước xuống thuyền để đi qua bờ bên kia vậy. Chúng không thể biết trước được rằng sẽ có hoạn nạn hay không và nếu có thì sẽ như thế nào, nhưng cứ đi theo mạng lệnh của Chúa vậy.

Thế gian cũng như biển vậy, có thể nổi sóng bất cứ khi nào có gió thổi, vậy nên những con thuyền đi trên biển đều phải được đóng, chế tạo cho thích hợp (*trang bị tương xứng với công việc của thuyền*) với công việc và sức nó chịu đựng trong sự hiểu biết của những người đóng con thuyền đó.

Các môn đồ của Chúa Jêsus ở trong thuyền đang ở giữa biển và bị gió ngược, nên tinh thần của họ rất căng thẳng và đúng lúc đó họ thấy Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển, nhưng họ không nhận biết đó là Chúa Jêsus, vì thế cho nên họ la hoảng.

Nếu người hầu việc Chúa mà không nhận biết được (*kinh nghiệm được*) Đức Chúa Jêsus Christ là Cha đời đời, là Chúa bình an thì người đó sẽ hoảng sợ khi bị thế gian bắt bớ và cũng có những người mang danh là người hầu việc Chúa, nhưng họ lại sợ hãi cả với những công việc của Đức Thánh-Linh, như khi quyền phép của Đức Thánh-Linh hành động qua những người thuộc về Ngài khiến tà ma bị đuổi ra khỏi người ta, phép lạ xảy ra giải cứu người bị ma quỷ ám, người tin Chúa được nói tiếng mới (*tiếng lạ*) và lời tiên tri được nói ra trước công chúng... và những người đó đã nói rằng *ma quỷ cũng làm phép lạ!*

Các môn đồ của Chúa Jêsus đã ngỡ rằng bóng người đi trên mặt biển đó là ma, nên họ la hoảng!

Một câu hỏi dành cho những người mang danh là “Cơ-đốc nhân”: ***Liệu ma quỷ có dám hiện ra như vậy ở trước mặt những người được Đức Thánh-Linh xúc dầu không? Và tại sao?***

Trước khi trả lời, chúng ta cần phải có nền tảng của Lời Chúa chép về sự cai trị của Nước Đức Chúa Trời trên muôn vật do Đức Chúa Trời dựng nên.

Trước khi Đức Chúa Jêsus lên thập tự giá, Ngài đã phán rằng: **Giờ đã đến, khi Con người sẽ được vinh hiển. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu hột giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều. Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi,**

ai ghét sự sống mình trong đời này thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời. Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta, và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn quý người. Hiện nay tâm thần ta bối rối; ta sẽ nói gì? Lạy Cha, xin cứu Con khỏi giờ này! nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này! Cha ơi, xin làm sáng danh Cha! Bấy giờ có tiếng từ trên trời phán xuống rằng: Ta đã làm sáng danh rồi, ta còn làm cho sáng danh nữa! Đoàn dân ở tại đó nghe tiếng thì nói rằng ấy là tiếng sấm; có kẻ khác nói: Một vị thiên sứ nào nói với Ngài. Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Ấy chẳng phải vì ta mà tiếng này vang ra, nhưng vì các người. Hiện bây giờ, có sự phán xét thế gian này, và hiện nay vua chúa của thế gian này phải bị xua đuổi. Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta. (Giăng 12:23-32)

Đức Chúa Jê-sus đã phán với Phi-e-rơ (và với các môn đồ của Ngài) rằng: Còn ta, ta bảo người rằng: Người là Phi-e-rơ, ta sẽ lập Hội thánh ta trên đá này, các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó. Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên đàng cho người; hễ điều gì mà người buộc dưới đất, thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà người mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời. (Ma-thi-ơ 16:18-19)

Đức Chúa Jê-sus đã ban quyền phép cho các môn đồ của Ngài để họ thi hành chức vụ (trong Danh Ngài) và Ngài đã phán rằng: Ai nghe các người, ấy là nghe ta; ai bỏ các người, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta. Bấy mười môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, các quỷ cũng phục chúng tôi. Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỷ Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. Nay, ta đã ban quyền cho các người giày đạp rắn, bò cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm hại các người được. Dầu vậy, chớ mừng vì các quỷ phục các người; nhưng hãy mừng vì tên các người đã ghi trên thiên đàng. (Lu-ca 10:16-20)

Bất cứ một người nào hay là một thiên sứ nào, hay là một quỷ nào không tôn trọng quyền chỉ định của Đức Chúa Trời thì tạo vật đó sẽ bị Đức Chúa Trời phán xét, như có chép:

Giu-đe 1:1-6: Giu-đe, tôi tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ và em Gia-cơ, đặt cho những kẻ đã được kêu gọi, được Đức Chúa Trời, là Cha yêu thương, và được Đức Chúa Jê-sus Christ giữ gìn: nguyên xin sự thương xót, bình an, yêu mến thêm lên cho anh em! Hỡi kẻ rất yêu dấu, vì tôi đã ân cần viết cho anh em về sự cứu rỗi chung của chúng ta, tôi tưởng phải làm điều đó, để khuyên anh em vì đạo mà tranh chiến, là đạo đã truyền cho các thánh một lần đủ rồi. Vì có mấy kẻ kia lén vào trong vòng chúng ta là những kẻ bị định đoán phạt từ lâu rồi, kẻ chẳng tin kính đối ơn Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà ác, chối Đấng Chủ tể và Chúa có một của chúng ta, là Đức Chúa Jê-sus Christ. Dầu Anh em đã học những điều này rồi, tôi cũng muốn nhắc lại cho anh em rằng, xưa kia Chúa giải cứu dân mình ra khỏi xứ Ê-díp-tô, sau lại tiêu diệt những kẻ không tin; còn các thiên sứ không giữ thứ bậc và bỏ chỗ riêng mình thì Ngài đã dùng dây xích họ trong nơi tối tăm đời đời, cầm giữ lại để chờ sự phán xét ngày lớn.

Chính vì các mạng lệnh mà Đức Chúa Jê-sus Christ đã phán ra và ma quỷ là kẻ biết rõ chúng đã bị phán xét nên chúng sẽ không tùy tiện mà hiện thân chúng ra cho người ta thấy, nhất là đối với những người thuộc về Đức Chúa Jê-sus Christ thì ma quỷ càng phải dè chừng, e chúng sẽ bị bắt giam trước kỳ định chẳng, vì khi Đức Chúa Jê-sus thi hành chức vụ, những quỷ ám trong một người kia thì Chúa Jê-sus thì chúng đã nghĩ rằng Ngài đến để bắt giam chúng (làm khổ) trước kỳ chẳng, như Kinh-thánh có chép:

Ma-thi-ơ 8:28-32: Đức Chúa Jê-sus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân Ga-đa-ra, gặp hai người bị quỷ ám ở nơi mồ đi ra, bộ dữ tợn lắm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó. Chúng nó la lên rằng: Lạy Con Đức Chúa Trời, chúng tôi với Ngài có can hệ gì chẳng? Có phải Ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước kỳ không? Và, khi ấy, ở đàng xa có một bầy heo đông đang ăn. Các quỷ xin Đức Chúa Jê-sus rằng: Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra, xin cho nhập vào bầy heo đó. Ngài biểu các quỷ rằng: Hãy đi đi! Các quỷ ra khỏi hai người đó, liền nhập vào bầy heo. Tức thì cả bầy ở trên dốc núi nhảy xuống biển, thảy đều chết chìm dưới nước.

Mặc dù vậy, tại những nơi thuộc về sự tối tăm thì ma quỷ sẽ lộng hành, nghĩa là chúng sẽ hành động qua những người còn bị chúng cầm buộc để bắt bớ, ngăn trở, chống phá công việc của các tôi tớ Chúa mà biến là bóng về thế gian, tức là những người còn bị ma quỷ cầm buộc trong tội lỗi.

Chúng ta hãy xem Lời Chúa chép gì về quyền lực của ma quỷ hành động trong thế gian (mà biến là bóng về thế gian này):

Thi-Thiên 104:24-26: Hỡi Đức Giê-hô-va, công việc Ngài nhiều biết bao! Ngài đã làm hết thảy cách khôn ngoan; Trái đất đầy dẫy tài sản Ngài. Còn biển lớn và rộng mọi bề này! Ở đó sanh động vô số loài

vật nhỏ và lớn. Tại đó tàu thuyền đi qua lại, cũng có lê-vi-a-than mà Chúa đã nắn nên đặng giỡn chơi nơi đó.

Chữ **lê-vi-a-than** chép trong câu 26 trên, đó là chữ לִי־וִי־אֶת־לִי - **livyathan**, số 3882 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **Lê-vi-a-than, quái vật của biển, con rồng.**

Chữ **giỡn chơi** chép trong câu 26 trên, đó là chữ שָׂחָ - **sachaq**, số 7832 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **nhạo báng, cười nhạo cách khinh bỉ, coi thường, chơi giỡn.**

Chúng ta hãy xem Lời Chúa chép gì về sự chơi giỡn của Sa-tan (*lê-vi-a-than*):

Gióp 1:6-7: Vả, một ngày kia các con trai của Đức Chúa Trời đến ra mắt Đức Giê-hô-va, và Sa-tan cũng đến trong vòng chúng. Đức Giê-hô-va phán hỏi Sa-tan rằng: Người ở đâu đến? Sa-tan thưa với Đức Giê-hô-va rằng: Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo chơi tại nơi nó.

Ma quỷ là quân trộm cướp, chúng rình mò người ta ở khắp mọi nơi để tìm cơ hội cướp, giết và huỷ diệt. Ma quỷ luôn chế nhạo loài người xác thịt, vì người ta không thể nhìn thấy ma quỷ nên chúng thỏa sức lừa dối và nhạo báng loài người xác thịt và thái độ đó của ma quỷ chính là sự thù nghịch Đức Chúa Trời.

Khi ma quỷ thấy các môn đồ của Chúa Jê-sus ra đi mà không có Chúa Jê-sus ở cùng thì chúng sẽ hành động và việc gió ngược và sóng vỗ là bóng về quyền lực của ma quỷ sử dụng quyền lực trong thế gian để chống lại chức vụ của những người hầu việc Chúa vậy.

Ma quỷ không thể biết được những sự trong lòng của người ta, nhưng chúng có thể nhận biết được những sự lo lắng, sợ hãi qua thái độ của người ta và khi ma quỷ phát hiện được thái độ sợ hãi, lo lắng, không vững đức tin qua ánh mắt, qua lời nói, qua cử chỉ của những người hầu việc Chúa mà chúng hành động tấn công, lừa dối, ngăn trở, chống phá chức vụ của những người hầu việc Chúa mà không vững vàng đức tin và không có sự hiểu biết đầy trọn.

Khi Phi-e-rơ nghe Chúa Jê-sus phán: **Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jê-sus.**

Như trên đã nói, khi người hầu việc Chúa không tập trung vào Chúa Jê-sus (*Lời của Đức Chúa Trời*) mà lại chú ý vào hoàn cảnh và những sự đang xảy ra ở chung quanh, thì tâm trí của người ấy sẽ bị phân tâm và khả năng phân biệt điều thiện và điều ác trong tâm trí sẽ hành động và đưa ra quyết định thay vì làm theo quyết định của tâm linh (*người bề trong*).

Trong tất cả mọi công việc của loài người, sự thành công hay thất bại luôn hành động từ trong tâm trí của người ta mà ra và các hành động đó luôn tùy thuộc vào sự hiểu biết của người làm công việc đó. Nếu một người làm một việc mà người ấy không cảm chắc được sự hiểu biết của công việc ấy, mà sự hiểu biết chính là cái nền của công việc đó.

Người tin Chúa khi thi hành chức vụ thì phải có đức tin vững vàng trong sự hiểu biết về cái nền mà mình đang đứng mà cái nền đó không phải là người ấy đã hầu việc Chúa bao nhiêu năm, chức vụ của người ấy to thể nào, có được bao nhiêu bằng cấp hay thành tích, mà là sự hiểu biết Lời của Đức Chúa Trời cùng việc được sở hữu Lời của Đức Chúa Trời.

Nếu người tin Chúa mà không có sự hiểu biết cách đầy trọn về Lời của Đức Chúa Trời thì điều đó có nghĩa là người ấy không có một cái nền cho chính người ấy và như vậy, sự tin của người ấy sẽ là vô ích.

Thi-Thiên 11:3: Nếu các nền bị phá đổ, người công bình sẽ làm sao?

Mặt nước biển hay sông, hồ không phải là cái nền cho người ta bước đi trên nó, cũng một lẽ ấy, thế gian không phải là quê hương, không phải là môi trường sống cho những người tin Chúa ở, nhưng là môi trường để những người hầu việc Chúa hoạt động, bày tỏ sự sáng của Đức Chúa Trời cùng bày tỏ muối cho thế gian thấy được quyền phép và sự yêu thương của Đức Chúa Trời dành cho loài người.

Dù thế gian (*biển*) không phải là môi trường sống cho những người hầu việc Chúa, nhưng khi Đức Chúa Jê-sus Christ đã mạng lệnh cho các tội tớ Ngài đi tới bất kỳ nơi nào, thì chính Thánh-Linh của Đấng Christ cũng sẽ đồng đi với các tội tớ của Ngài và đó chính là giao ước của Đức Chúa Jê-sus Christ dành cho những người hầu việc Ngài và giao ước của Đức Chúa Jê-sus Christ là cái nền cho các tội tớ của Ngài bước đi trên đó, dù môi trường đó là nước, là núi, là đồng vắng hay là bất kỳ nơi nào, thì tại đó quyền phép của Đức Thánh-Linh vẫn hiện diện để tạo điều kiện cho các tội tớ của Ngài hoàn thành công việc được giao cho.

Khi Phi-e-rơ đang bước đi trên mặt biển, ông nhìn thấy những sự chung quanh mình và tâm trí của ông bắt đầu hành động thay cho quyết định của tâm linh, bấy giờ đức tin của Phi-e-rơ không còn tác dụng nữa, nhưng thay vào đó là khả năng phân biệt điều thiện và điều ác hành động, dẫn tới sự sợ hãi, khiến ông chìm.

Ma-thi-ơ 14:30: Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi!

Gió là bóng về những sự tác động từ bên ngoài như lời nói, âm thanh của loài người chung quanh tác động tới tâm trí của người ta. Sự nghe của người ta là rất quan trọng, vì từ cái tai mà các tín hiệu âm thanh lọt vào bộ não của người ta và tác động tới sự quyết định của người ấy tùy theo kinh nghiệm sống mà người ấy đã từng trải.

Lu-ca 8:18: Vậy, hãy coi chừng về cách các người nghe; vì kẻ đã có, sẽ cho thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy sự họ tưởng mình có.

Phi-e-rơ là dân đánh cá nên ông biết rõ tác động của gió biển đối với con thuyền và mạng sống của người ta, nhất là trong cơn dông, bão và chính vì kinh nghiệm đó mà tiềm thức xác thịt của Phi-e-rơ đã trở lại, khiến ông mất đức tin vào quyền phép của Đức Chúa Trời, nên ông bắt đầu chìm.

Ma-thi-ơ 14:31-33: Tức thì Đức Chúa Jê-sus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy? Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên lặng. Các người trong thuyền bèn đến quỳ lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!

Chúa Jê-sus quở trách Phi-e-rơ rằng: **Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy?**

Chúa Jê-sus quở trách Phi-e-rơ sao lại nghi ngờ vào quyền phép của Lời Chúa như vậy.

Đức Chúa Trời muốn chúng ta nhận biết Đức Chúa Jê-sus Christ là hình bóng của Đức Chúa Trời và Lời của Đức Chúa Trời có quyền phép cai trị muôn vật, cả nước, lửa, gió bão, thiên nhiên hay vật chất, muông thú, các loài cây... hết thảy đều do Ngài và bởi Ngài mà được dựng nên mà muôn vật nhờ Ngài mà được sống.

Khi bạn đã nhận được mạng lệnh của Đức Chúa Jê-sus Christ thì hãy tin cậy và làm theo, chớ nhìn vào khả năng của xác thịt mình, vì khi Chúa phán với bạn làm một công việc gì, thì công việc đó không phải thuộc về xác thịt nhưng thuộc về Nước Đức Chúa Trời và Chúa cần bạn vâng lời và hành động còn để công việc đó được hoàn thành là do Thánh-Linh của Ngài làm, chứ không phải là xác thịt của bạn.

Nếu bạn được Chúa sai đi rao giảng Tin-Lành, hãy vâng lời và đi, khi tới nơi mà bạn được chỉ định để rao giảng Tin-Lành, bạn hãy cầu xin Đức Thánh-Linh giúp đỡ bạn và Ngài sẽ hành động qua bạn, nhưng bạn phải đứng trên nền tảng mà Chúa đã trang bị cho bạn để thi hành công việc mà bạn được Ngài giao cho.

Mác 16:15-20: Ngài phán cùng các sứ đồ rằng: Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người. Ai tin và chịu phép báp-tem, sẽ được rồi; nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán phạt. Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy: lấy danh ta mà trừ quỷ; dùng tiếng mới mà nói; bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành. Đức Chúa Jê-sus phán như vậy rồi, thì được đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho vững Đạo.

Thi-Thiên 81:10: Ta là Giê-hô-va, Đức Chúa Trời người, Đấng đã đem người lên khỏi xứ Ê-díp-tô: Hãy hả hoạc miệng người ra, thì ta sẽ làm đầy dẫy nó.

Ma-thi-ơ 10:19-20: Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra.

2 Cô-rinh-tô 4:13-14: Vì chúng tôi có đồng một lòng tin, y như lời Kinh Thánh rằng: Ta đã tin, cho nên ta nói, cũng vậy, chúng tôi tin, cho nên mới nói, vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jê-sus sống lại, cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với Đức Chúa Jê-sus, và làm cho chúng tôi ứng hầu với anh em trước mặt Ngài.

Khi bạn đã có cái nền để vững đức tin thì bạn vẫn phải nhìn chăm vào đó, cho dù hoàn cảnh, môi trường nơi bạn thi hành chức vụ đó có như thế nào thì bạn vẫn không được sợ hãi, nhưng hãy nhớ Lời Chúa phán: *Cả thế gian đều thuộc về Đức Giê-hô-va. Hết thảy mọi quyền lực, mọi quyền thế, ngôi vua, mọi chính thể cai trị nơi thế gian đều do Đức Giê-hô-va chỉ định vì cả thế gian cùng mọi sự của thế gian đều thuộc về Đức Giê-hô-va và cả thế gian đều phải quy phục Ngài. Còn công việc bạn được giao cho ấy không phải là chống lại thế gian, nhưng là để cứu vớt thế gian khỏi sự huỷ diệt bởi quyền lực của sự tội và sự chết.*

Nếu tại nơi bạn thi hành chức vụ, thế gian đe dọa sự sống của bạn, bạn hãy nhớ Lời Chúa Jê-sus đã phán:

Ma-thi-ơ 10:26-40: Vậy, các người đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín nhiệm mà sau sẽ chẳng biết. Cho nên lời ta phán cùng các người trong nơi tối tăm, hãy

nói ra nơi sáng láng; và lời các người nghe kẻ lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà. Đừng sợ kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh hồn và thân thể trong địa ngục. Hai con chim sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và ví không theo ý muốn Cha các người, thì chẳng hề một con nào rơi xuống đất. Tóc trên đầu các người cũng đã đếm hết rồi. Vậy, đừng sợ chi hết, vì các người quý trọng hơn nhiều con chim sẻ. Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; còn ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời. Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho thế gian; ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo. Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dâu với bà gia; và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình. Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta; ai không vác cây thập tự mình mà theo ta, thì cũng chẳng đáng cho ta. Ai gìn giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì cố ta mất sự sống mình, thì sẽ tìm lại được. Ai rước các người, tức là rước ta; ai rước ta, tức là rước Đấng đã sai ta.

Ma-thi-ơ 14:33: Các người trong thuyền bèn đến quỳ lạy Ngài mà nói rằng: **Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!**

Ngày hôm nay chúng ta không thể thấy Đức Chúa Jêsus như thời kỳ của các sứ đồ đầu tiên của Chúa Jêsus, nhưng Đức Chúa Trời muốn chúng ta nhận biết Ngài qua Lời của Ngài, vì không phải hết thảy những người tin Chúa đọc Lời Chúa rồi nói rằng đây là Lời của Đức Chúa Trời, thì những người đó thật biết đó là Lời của Đức Chúa Trời, nhưng nếu chúng ta tin Lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-thánh thì chúng ta sẽ vững đức tin mà làm theo và khi chúng ta làm theo, chúng ta sẽ kinh nghiệm được Lời Đức Chúa Trời là sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong cuộc đời của chúng ta, vì quyền phép của Lời Đức Chúa Trời đã biến đổi tâm linh chúng ta cho được trở nên giống như hình bóng Con Ngài.

Ê-sai 55:10-13: **Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về lúống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gộc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.**

Rô-ma 8:28-32: **Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định. Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con nầy được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển. Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta? Ngài đã không tiếm chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?**